

Sygn. akt VIII C 235/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa I. J. (1), B. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek kwoty po 1.689,21 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwa w pozostałej części;
3. zasądza od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek kwoty po 626,28 zł (sześćset dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych wydatków:
 - a) od powódki I. J. (1) z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. (pierwszym) kwotę 162,76 (sto sześćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt sześć groszy);
 - b) od powódki B. J. z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. (pierwszym) kwotę 162,75 (sto sześćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy);
 - c) od pozwanego kwotę 638,68 zł (sześćset trzydzieści osiem złotych sześćdziesiąt osiem groszy).

Sygn. akt VIII C 235/22

UZASADNIENIE

W dniu 28 maja 2021 roku powódki I. J. (1) i B. J., reprezentowane przez zawodowego pełnomocnika, wytoczyły przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 5.100 zł na rzecz każdej z nich tytułem części odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniosły o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 7 października 2020 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzony został należący do powódek samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i dokonał wypłaty odszkodowania z tego tytułu w wysokości 2.660,89 zł.

Suma ta jest nieprawidłowa, a pozwany dokonując wyceny szkody zaniżył stawkę za rbg, ceny części oraz koszt materiału lakierniczego, nie uwzględnił niezbędnych czynności naprawczych, a także pominął normalia i części niezbędne do prawidłowej technologicznie naprawy. W konsekwencji wykonanie naprawy zgodnie z kosztorysem pozwanego nie gwarantowało przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu. Celem ustalenia zasadnej wysokości odszkodowania strona powodowa zleciła wydanie prywatnej ekspertyzy, na gruncie której koszt naprawy przedmiotowego samochodu oznaczono na kwotę 10.450,74 zł.

Pełnomocnik wskazał ponadto, że poszkodowany ma możliwość wyboru zakładu naprawczego, który przywróci pojazd do stanu sprzed szkody i nie jest zobowiązany do skorzystania w tym zakresie z propozycji ubezpieczyciela. Wskazał, że wyliczone odszkodowanie nie powinno uwzględniać rabatów oferowanych przez ubezpieczyciela, a naprawa powinna zostać przeprowadzona przy użyciu części oryginalnych z logo producentów pojazdu, takie bowiem były zamontowane w samochodzie w dacie szkody. Wreszcie podniósł, że z punktu widzenia zasadności dochodzonego roszczenia nie ma znaczenia, czy poszkodowany naprawił pojazd.

(pozew k. 2-17v.)

W dniu 22 czerwca 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi sygn.. akt II Nc 755/21 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 60)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od strony powodowej zwrotu kosztów procesu. Z ostrożności procesowej pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody poprzez nieuzasadniony brak współdziałania z pozwanym w zakresie naprawy uszkodzonego pojazdu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Przyznane świadczenie zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Wskazał, że poszkodowanym została złożona propozycja przeprowadzenia naprawy w warsztacie sieci naprawczej pozwanego, z której nie skorzystały. W dalszej kolejności podniósł, że w przypadku naprawy pojazdu to koszty tej naprawy, nie zaś hipotetycznie wyliczone winny określać granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela. Brak jest także przesłanek, aby w każdym przypadku uwzględniać przy naprawie części jakości O. Wreszcie wyjaśnił, że w sprawie nie chodzi o to, czy świadczenie może i powinno być wypłacone przed naprawą, lecz o to, jaką faktycznie szkodę poniósł poszkodowany w związku z tym, że wybrał określony sposób naprawy.

(sprzeciw k. 62-67v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 140-141v., pismo procesowe k. 82)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 października 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został należący do powódek samochód marki A. (...) o nr rej. (...). W dacie zdarzenia w przedmiotowym pojeździe zamontowane były części oryginalne.

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W dniu 13 października 2020 roku szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Wartość szkody została ustalona na kwotę 2.660,89 zł, którą wypłacono uprawnionym, o czym pozwany poinformował decyzją z dnia 1 grudnia 2020 roku. W sporządzonej kalkulacji ubezpieczyciel m.in. przyjął stawkę za 1 rbg w wysokości 55 zł netto, zaniżył koszt materiałów lakierniczych stosując współczynnik odchylenia na poziomie 67%, w odniesieniu do niektórych uszkodzonych elementów zastosował ceny części zamiennych (...).

Pismem z dnia 8 grudnia 2020 roku przesłanym na adres email pozwanego poszkodowana wniosła odwołanie wskazując że przyznana kwota odszkodowania nie rekompensuje w pełni wyrządzonych szkód. Wskazała, że ze sporządzonej prywatnej kalkulacji naprawy wynika, że koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 10.450,64 zł. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko.

Pismem z dnia 15 maja 2021 roku przesłanym na adres email pozwanego pełnomocnik poszkodowanych wezwał pozwanego do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania w terminie 7 dni. Pozwany nie znalazł podstaw do zmiany decyzji w zakresie wysokości należnego odszkodowania.

(podsumowanie zgłoszenia szkody k. 30-31., decyzja k. 23, k. 24, ustalenie wysokości szkody k. 25-31, wezwanie do zapłaty k. 35, wydruk korespondencji email k. 32-33, k. 37, k. 38, pismo k. 34-35, k. 36, k. 39, kalkulacja naprawy k. 40-54, zeznania świadka P. K. 00:10:12-00:23:14 , zeznania powódki I. J. (2) 00:28:47-00:32:56 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 19 lipca 2022 roku k. 140-141v., okoliczności bezsporne)

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), na miesiąc październik 2020 roku oszacowany w systemie E. z uwzględnieniem najniższej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych stosowanej w warsztatach samochodowych o wysokim standardzie usług (120 zł netto) oraz z użyciem części oryginalnych sygnowanych logo producenta (tzw. jakości O) wynosi 6.039,31 zł brutto.

Dla pojazdu A. (...) o nr rej. (...) brak jest innych części zamiennych- innych niż jakość O- mogących służyć jego naprawie po szkodzie zaistniałej w dniu 7 października 2020 roku.

Przedmiotowy pojazd składał się z części oryginalnych o jakości O. Brak jest podstaw do twierdzenia, że użycie do naprawy przedmiotowego pojazdu części, które pochodzą od producenta pojazdu (jakości O) spowoduje wzrost wartości rynkowej tego pojazdu.

W niniejszej sprawie zasadna jest naprawa ściany tylnej prawej uszkodzonego pojazdu.

Naprawa przedmiotowego pojazdu nie przywróci go do stanu sprzed szkody a jedynie przybliży jego stan do stanu sprzed szkody. Sytuacja ta wynika z uszkodzenia elementu nieodejmowalnego jakim jest ściana tylna prawa.

Różnica wartości pojazdu w stanie przed szkodą i po szkodzie wynosiła w przybliżeniu tyle co naprawa przedmiotowego pojazdu.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 91-101 pisemna uzupełniająca biegłego sądowego k. 107-108, k. 133)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Za podstawę ustalenia stanu faktycznego Sąd przyjął ponadto zeznania świadka P. K. oraz zeznania powódki I. J. (2). Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały ze sobą w odpowiednim zakresie, a ich wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną. Sąd oparł się ponadto na dowodzie z opinii

biegłego sądowego M. M.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający przesłедzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku Sąd pominął wnioski dowodowe pozwanego wskazane w pkt 5, 6, 7 i 8 sprzeciwu odpowiedzi na pozew uznając je za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. O czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, kwestia naprawy pojazdu po szkodzie oraz jej koszt są irrelewantne z punktu widzenia należnego poszkodowanemu świadczenia, ponadto, jak wynika z zeznań świadka, pojazd nie został naprawiony. Tak samo należy ocenić ustalanie okoliczności, czy pojazd (i w jakim stanie) został zbyty po zdarzeniu powodującym szkodę.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2019 roku, poz. 2214).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda

wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 7 października 2020 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed wypadku,

nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wyrażone przezeń stanowisko jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 roku, III CZP 91/18, Biul. Sn 2019/2 oraz postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III CZP 102/18, LEX i powołane w uzasadnieniu obu postanowień orzecznictwo). W konsekwencji okoliczność, czy powód naprawił pojazd, a jeśli tak, za jaką cenę, ma irrelevantne znaczenie dla oceny rozmiaru odpowiedzialności pozwanego.

Wyjaśnienia wymaga ponadto, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, L.; postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, III CZP 76/05, L.), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wyrażając ten pogląd Sąd Najwyższy przypominał, że w odniesieniu do ubezpieczenia OC zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, przy czym suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, że koszt naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku opisanego powyżej zdarzenia komunikacyjnego z dnia 7 października 2020 roku wynosi 6.039,31 zł brutto. Biegły jednoznacznie wskazał, iż niemożliwa jest prawidłowa naprawa uszkodzeń przedmiotowego pojazdu powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 7 października 2020 roku z wykorzystaniem zamienników, z uwagi na niedostępność zamienników o odpowiedniej jakości w dacie szkody.

Godzi się przypomnieć, że poszkodowany ma możliwość naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerzuceniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawnionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Sąd uznał ponadto, iż powód nie był zobowiązany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Nie może przy tym ująć uwadze, że pozwany nie udowodnił, iż strona powodowa była w stanie naprawić uszkodzony pojazd za kwotę podaną w kalkulacji naprawy, przy założeniu, że naprawa ta winna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu. Powyższego w żaden sposób nie daje się wywieść z opinii biegłego sądowego, która przewidywała wyższy koszt naprawy, aniżeli ustalony przez pozwanego.

O czym była mowa wyżej, opinia biegłego sądowego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również ostatecznie kwestionowana przez strony procesu.

Do dnia wyrokowania z tytułu odszkodowania pozwany wypłacił powódce kwotę 2.660,89 zł, uzupełniające odszkodowanie którego powódki mogły się zasadnie domagać wyraża się zatem kwotą 3.378,42 zł, a więc niższą aniżeli roszczenie dochodzone niniejszym pozwem przez powódki.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwotę 1.689,21 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Przypomnienia wymaga, że termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie pozwany w dniu 1 grudnia 2020 roku wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania, należy więc uznać, że w tej dacie dysponował już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie i ustalenia wysokości należnego odszkodowania w odpowiedniej wysokości. Powódki były zatem uprawnione do żądania odsetek od uzupełniającego odszkodowania zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy od dnia następnego tj. od dnia 2 grudnia 2020 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań pozwu, uwzględniając fakt, że strona powodowa wygrała proces w 66,24 %. Strona powodowa poniosła następujące koszty: 400 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.800 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 600 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, łącznie 2.817 zł. Strona pozwana poniosła następujące koszty: 1.800 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty procesu wyniosły 4.634 zł, z czego pozwany powinien ponieść koszty w kwocie 3.069,56 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwoty po 626,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W zakresie obowiązku zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie pokrytych ze środków Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydatków związanych z opiniami biegłego w łącznej wysokości, sąd postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.), nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od I. J. (2) kwotę 162,76 zł, od B. J. kwotę 162,75 zł, od pozwanego kwotę 638,68 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.